

מסורת הש"ס

(א) גר ערוך לגדוד גדוד
ונוק אחת חנוס' כ"ב מנ:
ד"ה שנה ונחל"ש לקמן
פ"ח פ"י [א] אלז חנוס' ב"ק
נט: ד"ה וספק וס' ס':
ד"ה שנה נכסו לגזוז כנוז
דמי וכן חנוס' דהכל'
(ג) [לקמן פט: א] [א] [לקמן
סח: ד] [לשיל נח: וס'נ]
(ה) [לקמן סט: ו] [א] [נ"י
חנוס' יבנות לה. ד"ה
(הסות: ו] [נ"י חנוס' לקמן
נ: ד"ה חנוס' הרי גיטא:
(ח) לקמן נד: טו] [ב"י] שם,
(י) [נ"י] ס'ה. וס'נ] (ז) ב"מ
יב: ה' [נ"י] קלטא:
(ט) [לקמן נד: ג]

גליון הש"ס

גמ' ולבנים מן הבנות.
עין לקמן דף ז' ע"ה חנוס'
ד"ה אלמנה שפסטה:

הגהות הב"ח

(א) חנוס' ד"ה מני וכו'
ועין דלמך לה לית לך
אלמנה לא סמכה
דעתה: (ב) בא"ד וס'ה
ומה' קאמר הכא מני
ר"מ:

מוסף רש"י

מוציאין למזון אשה
ולבנות. וכל שכן פירשה,
ולא מיעטא פירשה דלא
אפילו מושת, דקלא
דעתא אמנה כיון דתנאי
כתובה ניסיו וניסיו ככורה
ולא ניסיו ממטלטלי, קא
משמע לן (דקמן סח:
הכלה כרבי מחבירי.
במקום יחיד (פסחים כו:
לא כתב לה כתובה.
מקום שאין כותבין
כתובה, דכולהו אמנה אין
מקום, אי מני מקום
שכותבין וכותב, ל"מ
מניו עילת זנות נכסיו
היא (דקמן טו:). התקבלה
הוא. א"ע"ה שלא נתקבלה
מוחלת וכותבת גליון שזכר
(דקמן נד:).

תוספות ר"ד

א"ר הל' ממקרקעי ולא
ממטלטלי בין למזון וזנות
בין לפירשה. פי' פירשה
הוא נדוניא. והאידנא
תקינו רבנן בתראי דמיתוני
אפי' ממטלטלי. ע"ה בפרק
מציאת האשה: מלתני' לא
כתב לה כתובה בתולה
גובה מאתים ולא למנה מנה
מפני שהוא תנאי ב"ד
כתב לה שדה שוה מנה
תחת מאתים וזו ולא כתב
לה כל נכסין דאית לי
אחראין לכתובתך חייב
מפני שהוא תנאי ב"ד
לא כתב לה אם תשתבאי
אפרקינך ואותבינך לי
לאנחו וכתבת אחרדינך
למדינתך חייב מפני שהוא
תנאי ב"ד: נשבות חייב
לפרותה אמר הרי גיטה
וכתובתה תפרא א"ע
אינו רשאי. פי' מפני
שהוא ב"ד הוא להתחייב
בפרקו. ואפילו נתן לה
כתובה לאחר מכאן הואיל
וכשנשבות היא תחתיה.
לקתה חייב לרפאותה אמר
הרי גיטה וכתובתה תפרא
א"ע רשאי. פי' דרפואה
דמיא למזונות. וכי הוי
דכי הויב לה גט וכתובה
הו לא יחייב לה מזונות.
רפואה מני לא יחייב לה.
פי' תנאי ב"ד. כל דבר
לה שדה שוה וכו' לא
לה מאתים. אמר א"ע

נערה שנתפתה פרק רביעי כתובות

יחוס ויחוסה. אה ואחות ונכסיהם ציד אפטרופוס: העלו ליחוס
נכסיו יחוסה. העלו ליחוס מזונות יתירים שמזון אחותו עמו:
דאיכא פריס. אחותו ותשמשנו: מוליאין. מן היחוסים: מוליאין

לזנות מן הנשים. למזונות ולפרנסה: **ולזנות מן הנשים.** לזנות
מן הגדולות. אס אין שם אלה צנות
והחזיקו גדולות בנכסים מוליאין מידם
וחולקות צוהו והכל ליכא מזוני שאין
הצנות מזונות מן הצנות לפי שכולן
שוות צירוש: **ולזנים מן הנשים.**
לקטנים מן הגדולים לחלוק צוהו:
אלז לא לנשים מן הנשים בנכסים
מועטין. שאין בהן כדי לזון אלו ואלו
עד שיגברו דאמרי רבנן^א הצנות זונות
הנשים שאלו על הפתחים: **לפרנסה.**
לנדוניא: מלתני' ולא נכס לה כל

נכסים נז'. חייב להיות כל הנכסים
אחראין לה ולא יכול לומר לה אין
ליך אלה שדה הכתובה לך צטור
כתובתך: **וכנסת.** שאינו יכול
לקיימה משנצית כותב לה אפרקינך
ואהדינך למדינתך לפי שאשת כהן
אסורה לנעלה אס נאנסה: אינו
רשאי. שכבר נתחייב צפדינה
משנצית: **חייב לרפאותה.** שהרפואה
כמוזנות: **רשאי.** שאין אדם חייב
לזון גרושתו: **גמ' פלוגתא דרבי**
מאיר ורבי יהודה צפרק אע"פ:
והיא וספסא התקבלתי נז'. לשון
שזכר וספסא לא נתקבלה ולר' מאיר
אינה יכולה למחול בעודה תחתיו
ומתני' נמי דקמני לא כתב לה כתובה
גובה כתובתה שלימה קא סלקא
דעתך ואפילו מחלה: **אחראין**
לכוסותין חייב. שנשתעבדו נכסיו.
וקס"ד נשתעבדו צכל דין שעבד
כאלו נכתב צתוך השטר ואם ימכור
נכסיו שטרון לקושות: אסאן לר'
יהודה. דלמך שטר שאל נכתב צו
אחריות לא מדעת המלוה נעשה
אלא סופר טעה והרי הוא כמי
שנכתב שטרון מן המשושעדים:
ש

גמ' מני רבי מאיר היא דאמר ^אכל הפוחת לכתובה ממאתים ולא למנה
ממנה הרי זו בעילת זנות דאי רבי יהודה האמר ^ברצה כותב לכתובה
שטר של מאתים והיא כותבת התקבלתי ממך מנה ולא למנה מנה והיא
כותבת התקבלתי ממך חמישים וזו אימא סיפא כתב לה שדה שוה
מנה תחת מאתים וזו ולא כתב לה כל נכסים דאית לי אחראין לכתובתך
חייב שהוא תנאי בית דין אתאן לר"י דאמר אחריות טעות סופר הוא דאי רבי
מאיר האמר אחריות לאו טעות סופר הוא דתנן ^גמצא שמרי חוב אם
יש

משום שלא תהא קלה בעיניו להוציאה דפרקין התם הש"ס גזי אשה שחלה צעלה לא הפסידה כתובתה ואמאי תזכין לכתובתה בעצמה
הנלה לנעלה כ"י ומשני הא מני ר"מ היא דאמר אסור לאדם שישא עס אשמו שעה אחת בלא כתובה מ"ט שאלת תהא קלה בעיניו להוציאה
על כן נראה דר"מ לא מציעא קאמר לא מציעא היכא דלית לה דהויא צעילתו צעילת זנות משום דקלה בעיניו להוציאה אלא אפילו
אית לה כיון דלא סמכה דעתה הויא צעילתו צעילת זנות ודייק מדלא קמני כל צמלה שאין לה מאתים ולא למנה שאין לה מנה הרי היא
צעילת זנות אלא נקט כל הפוחת משמע שצא לומר אע"ג דתנאו צטל ואית לה הויא צעילת זנות וקשה לר"י דמנא לן דכל הפוחת ואפי'
בתנאי דלמא בתנאי מודה ר"מ דתנאו קיים דכל הפוחת דמשמע דאפילו צאותו ענין שיש לה היינו צסוק בלא ציאה דלמרינן צפ' אע"פ (לקמן
דף טו.) דאינה מוחלת וי"ל דלשון כל הפוחת משמע שהוא פוחת לה וצסוק ציאה אינו יכול לפחות לה אלא היא פוחתת לעצמה ולא שייך
לשון פחת אלא בתנאה א"י מדנקט כל קא דייק וא"ת צפרק אע"פ (ס) אמר צסוק ציאה לדברי הכל אינה מוחלת ובהחול (צ"ק פט.
וס) משמע שיעולה למכור ולמחול ויש לומר דפרש הקוטרס לקמן דדוקא צעל פה אינה מוחלת דאמירתה לאו כלום היא כיון
דכבר וכתה אלא אס כן כתבה שזכר ואם תאמר ומאי קאמר (י) הא מני רבי מאיר היא הא משמע צפרק אע"פ (שם) דלדברי
יהודה נמי אינה יכולה למחול דתנאו צטל ודווקא צכותה לו התקבלתי קאמר ויש לומר דהתם מיידי לפי המסקנא דשמעתין דקאמר
ואי צעית אימא רבי יהודה התם צכתה ליה התקבלתי ואם תאמר ומנא לן דלדברי מאיר אפילו צכתה ליה התקבלתי לא מני מחלה
דקאמר מני ר' מאיר היא דלמא ר"מ לא מציעא צהתקבלתי קאמר דמני מחלה דהויא צעילת זנות אלא אפי' צעל פה דתנאו צטל
הויא צעילת זנות וי"ל דהשתא אין נראה לו לחלק צין צכתה ללא צכתה: **מני רבי מאיר היא.** השתא משמע ליה מתני' דלא כתב לה
היינו לפי שהתנה עמה: **אתאן לר' יהודה דאמר אחריות טעות סופר הוא רישא ר"מ סיפא ר' יהודה.** אסיפא בלא רישא ה"מ לדקדק
מני ר' רבי מאיר הא אמר אחריות לאו טעות סופר הוא אי רבי יהודה כתב לה שדה שוה מנה צמאתים אמאי חייב והא לרבי יהודה
יכולה למחול אלא דרך הש"ס מדקדק מרישא כל כמה דמני למידק וכענין זה יש צפרק כירה (שם נט:) גזי מעשה ששאו אשאי שצבירא
וצפרק קמא דעירובין (דף טו.) גזי נמאלת שלשה מדות צמחלה. ונע"ע תוספות שנת נט: ד"ה אלא פניו וכו' ומש"ע על הגליון:

נא. פרק רביעי כתובות

סוף סוף כל העומד בגזוז בגזוז דמי. אע"ג פלוגתא דר"מ ורבנן
היא צפרק צצועת דיינין (שצעות מנ. וס) צענצים העומדים
ליצנר דר"מ צצר כצורות דמיין ורבנן צצרי לאו כצורות דמיין
מ"מ פריך הכא צפסיעות דכנוז דמי כמו שפר"ח דמההיא צפרק

הכונס (צ"ק דף נט: וס) קיימא לן הכי
דקאמר דמנא רצין צמעון קאמר אלא
פירות גמורין משלמת פירות גמורין
אס סאה סאה אס סאתים סאתים
דחצצין להו כחלושים ופסקין התם
הלכה כר"ש אלא אין לומר דבהנהו
דאי קיימי מכחשי מודה כ"ע דכצורות
דמיין דהשולת (גיטין דף נט.) וצפרק
קמא דסנהדרין (דף טו.) משמע דהא
נמי פליגי: **ממקרקעי ולא**
ממטלטלי בין למזונות בין לפרנסה.
וא"ת קשיא דרצא אדרצא צפרק
מציאת האשה (לקמן דף סח.) פסיק
רצא הלכה כר"י דאמר יתנן לטניה
דדרך שנתן לראשונה ואמרינן התם
דשמואל כר"י ס"ל אלא סבר רצא
דשמן צצא וא"כ ציאה ממטלטלי
דלמרינן צצעמתיין וליכא למימר
דהתם רצא משמיה דרצ חסדא קאמר
לה וליה לא ס"ל דהא התם צההיא

סוגיא פריך מינה אמילתיה דרצא
גופיה ולא קא משני הכי וי"ל דהא
דאמר רצא הכא ממקרקעי ולא
ממטלטלי היינו צדלא אמדיניה והא
צצב רצא התם כרצי יהודה דשמואל
צדלמדיניה שדעתו שצתבה ממטלטלי
וכה"ג מפליג הש"ס התם ונראה צזומן
הזה דכולהו גזי ממטלטלי כתובה
ומזונות מתקנת הגאונים ופרנסה נמי
אין סהדי שכל נזי אדם רגילים להשא
צזותיהם ממטלטלי וחשיב כמו
צלמדיניה דפסיק רצא כר"י:
מני ר' מאיר היא דאמר ב"ד הפוחת
בז'. צפרק אע"פ (לקמן דף טו:)
דייק כל הפוחת אפי' בתנאי אלא
צצר דתנאו צטל ואית לה וכוין
דאמר (א) לית לה לא סמכה דעתה
והוי צעילתו צעילת זנות ופרצי"ן
דצכל מקוס דאית לה ואין האשה
צטושה צו דלא סמכה דעתה תקנו
חכמים סהיא צעילתו צעילת זנות
אלז אס היה תנאו קיים כיון דלית
לה אין צעילתו צעילת זנות ולא למנה
אע"פ דצדצנן תנאו קיים הכא תנאו
צטל דכל דקמן רצנן כעין דאורייתא
תקון וקשה לר"י צפרק הכולל
(צ"ק דף פט. וס) משמע דאפי' היכא
דלית לה הוי לר' מאיר צעילת זנות

משום שלא תהא קלה בעיניו להוציאה דפרקין התם הש"ס גזי אשה שחלה צעלה לא הפסידה כתובתה ואמאי תזכין לכתובתה בעצמה
הנלה לנעלה כ"י ומשני הא מני ר"מ היא דאמר אסור לאדם שישא עס אשמו שעה אחת בלא כתובה מ"ט שאלת תהא קלה בעיניו להוציאה
על כן נראה דר"מ לא מציעא קאמר לא מציעא היכא דלית לה דהויא צעילתו צעילת זנות משום דקלה בעיניו להוציאה אלא אפילו
אית לה כיון דלא סמכה דעתה הויא צעילתו צעילת זנות ודייק מדלא קמני כל צמלה שאין לה מאתים ולא למנה שאין לה מנה הרי היא
צעילת זנות אלא נקט כל הפוחת משמע שצא לומר אע"ג דתנאו צטל ואית לה הויא צעילת זנות וקשה לר"י דמנא לן דכל הפוחת ואפי'
בתנאי דלמא בתנאי מודה ר"מ דתנאו קיים דכל הפוחת דמשמע דאפילו צאותו ענין שיש לה היינו צסוק בלא ציאה דלמרינן צפ' אע"פ (לקמן
דף טו.) דאינה מוחלת וי"ל דלשון כל הפוחת משמע שהוא פוחת לה וצסוק ציאה אינו יכול לפחות לה אלא היא פוחתת לעצמה ולא שייך
לשון פחת אלא בתנאה א"י מדנקט כל קא דייק וא"ת צפרק אע"פ (ס) אמר צסוק ציאה לדברי הכל אינה מוחלת ובהחול (צ"ק פט.
וס) משמע שיעולה למכור ולמחול ויש לומר דפרש הקוטרס לקמן דדוקא צעל פה אינה מוחלת דאמירתה לאו כלום היא כיון
דכבר וכתה אלא אס כן כתבה שזכר ואם תאמר ומאי קאמר (י) הא מני רבי מאיר היא הא משמע צפרק אע"פ (שם) דלדברי
יהודה נמי אינה יכולה למחול דתנאו צטל ודווקא צכותה לו התקבלתי קאמר ויש לומר דהתם מיידי לפי המסקנא דשמעתין דקאמר
ואי צעית אימא רבי יהודה התם צכתה ליה התקבלתי ואם תאמר ומנא לן דלדברי מאיר אפילו צכתה ליה התקבלתי לא מני מחלה
דקאמר מני ר' מאיר היא דלמא ר"מ לא מציעא צהתקבלתי קאמר דמני מחלה דהויא צעילת זנות אלא אפי' צעל פה דתנאו צטל
הויא צעילת זנות וי"ל דהשתא אין נראה לו לחלק צין צכתה ללא צכתה: **מני רבי מאיר היא.** השתא משמע ליה מתני' דלא כתב לה
היינו לפי שהתנה עמה: **אתאן לר' יהודה דאמר אחריות טעות סופר הוא רישא ר"מ סיפא ר' יהודה.** אסיפא בלא רישא ה"מ לדקדק
מני ר' רבי מאיר הא אמר אחריות לאו טעות סופר הוא אי רבי יהודה כתב לה שדה שוה מנה צמאתים אמאי חייב והא לרבי יהודה
יכולה למחול אלא דרך הש"ס מדקדק מרישא כל כמה דמני למידק וכענין זה יש צפרק כירה (שם נט:) גזי מעשה ששאו אשאי שצבירא
וצפרק קמא דעירובין (דף טו.) גזי נמאלת שלשה מדות צמחלה. ונע"ע תוספות שנת נט: ד"ה אלא פניו וכו' ומש"ע על הגליון:

משום שלא תהא קלה בעיניו להוציאה דפרקין התם הש"ס גזי אשה שחלה צעלה לא הפסידה כתובתה ואמאי תזכין לכתובתה בעצמה
הנלה לנעלה כ"י ומשני הא מני ר"מ היא דאמר אסור לאדם שישא עס אשמו שעה אחת בלא כתובה מ"ט שאלת תהא קלה בעיניו להוציאה
על כן נראה דר"מ לא מציעא קאמר לא מציעא היכא דלית לה דהויא צעילתו צעילת זנות משום דקלה בעיניו להוציאה אלא אפילו
אית לה כיון דלא סמכה דעתה הויא צעילתו צעילת זנות ודייק מדלא קמני כל צמלה שאין לה מאתים ולא למנה שאין לה מנה הרי היא
צעילת זנות אלא נקט כל הפוחת משמע שצא לומר אע"ג דתנאו צטל ואית לה הויא צעילת זנות וקשה לר"י דמנא לן דכל הפוחת ואפי'
בתנאי דלמא בתנאי מודה ר"מ דתנאו קיים דכל הפוחת דמשמע דאפילו צאותו ענין שיש לה היינו צסוק בלא ציאה דלמרינן צפ' אע"פ (לקמן
דף טו.) דאינה מוחלת וי"ל דלשון כל הפוחת משמע שהוא פוחת לה וצסוק ציאה אינו יכול לפחות לה אלא היא פוחתת לעצמה ולא שייך
לשון פחת אלא בתנאה א"י מדנקט כל קא דייק וא"ת צפרק אע"פ (ס) אמר צסוק ציאה לדברי הכל אינה מוחלת ובהחול (צ"ק פט.
וס) משמע שיעולה למכור ולמחול ויש לומר דפרש הקוטרס לקמן דדוקא צעל פה אינה מוחלת דאמירתה לאו כלום היא כיון
דכבר וכתה אלא אס כן כתבה שזכר ואם תאמר ומאי קאמר (י) הא מני רבי מאיר היא הא משמע צפרק אע"פ (שם) דלדברי
יהודה נמי אינה יכולה למחול דתנאו צטל ודווקא צכותה לו התקבלתי קאמר ויש לומר דהתם מיידי לפי המסקנא דשמעתין דקאמר
ואי צעית אימא רבי יהודה התם צכתה ליה התקבלתי ואם תאמר ומנא לן דלדברי מאיר אפילו צכתה ליה התקבלתי לא מני מחלה
דקאמר מני ר' מאיר היא דלמא ר"מ לא מציעא צהתקבלתי קאמר דמני מחלה דהויא צעילת זנות אלא אפי' צעל פה דתנאו צטל
הויא צעילת זנות וי"ל דהשתא אין נראה לו לחלק צין צכתה ללא צכתה: **מני רבי מאיר היא.** השתא משמע ליה מתני' דלא כתב לה
היינו לפי שהתנה עמה: **אתאן לר' יהודה דאמר אחריות טעות סופר הוא רישא ר"מ סיפא ר' יהודה.** אסיפא בלא רישא ה"מ לדקדק
מני ר' רבי מאיר הא אמר אחריות לאו טעות סופר הוא אי רבי יהודה כתב לה שדה שוה מנה צמאתים אמאי חייב והא לרבי יהודה
יכולה למחול אלא דרך הש"ס מדקדק מרישא כל כמה דמני למידק וכענין זה יש צפרק כירה (שם נט:) גזי מעשה ששאו אשאי שצבירא
וצפרק קמא דעירובין (דף טו.) גזי נמאלת שלשה מדות צמחלה. ונע"ע תוספות שנת נט: ד"ה אלא פניו וכו' ומש"ע על הגליון:

משום שלא תהא קלה בעיניו להוציאה דפרקין התם הש"ס גזי אשה שחלה צעלה לא הפסידה כתובתה ואמאי תזכין לכתובתה בעצמה
הנלה לנעלה כ"י ומשני הא מני ר"מ היא דאמר אסור לאדם שישא עס אשמו שעה אחת בלא כתובה מ"ט שאלת תהא קלה בעיניו להוציאה
על כן נראה דר"מ לא מציעא קאמר לא מציעא היכא דלית לה דהויא צעילתו צעילת זנות משום דקלה בעיניו להוציאה אלא אפילו
אית לה כיון דלא סמכה דעתה הויא צעילתו צעילת זנות ודייק מדלא קמני כל צמלה שאין לה מאתים ולא למנה שאין לה מנה הרי היא
צעילת זנות אלא נקט כל הפוחת משמע שצא לומר אע"ג דתנאו צטל ואית לה הויא צעילת זנות וקשה לר"י דמנא לן דכל הפוחת ואפי'
בתנאי דלמא בתנאי מודה ר"מ דתנאו קיים דכל הפוחת דמשמע דאפילו צאותו ענין שיש לה היינו צסוק בלא ציאה דלמרינן צפ' אע"פ (לקמן
דף טו.) דאינה מוחלת וי"ל דלשון כל הפוחת משמע שהוא פוחת לה וצסוק ציאה אינו יכול לפחות לה אלא היא פוחתת לעצמה ולא שייך
לשון פחת אלא בתנאה א"י מדנקט כל קא דייק וא"ת צפרק אע"פ (ס) אמר צסוק ציאה לדברי הכל אינה מוחלת ובהחול (צ"ק פט.
וס) משמע שיעולה למכור ולמחול ויש לומר דפרש הקוטרס לקמן דדוקא צעל פה אינה מוחלת דאמירתה לאו כלום היא כיון
דכבר וכתה אלא אס כן כתבה שזכר ואם תאמר ומאי קאמר (י) הא מני רבי מאיר היא הא משמע צפרק אע"פ (שם) דלדברי
יהודה נמי אינה יכולה למחול דתנאו צטל ודווקא צכותה לו התקבלתי קאמר ויש לומר דהתם מיידי לפי המסקנא דשמעתין דקאמר
ואי צעית אימא רבי יהודה התם צכתה ליה התקבלתי ואם תאמר ומנא לן דלדברי מאיר אפילו צכתה ליה התקבלתי לא מני מחלה
דקאמר מני ר' מאיר היא דלמא ר"מ לא מציעא צהתקבלתי קאמר דמני מחלה דהויא צעילת זנות אלא אפי' צעל פה דתנאו צטל
הויא צעילת זנות וי"ל דהשתא אין נראה לו לחלק צין צכתה ללא צכתה: **מני רבי מאיר היא.** השתא משמע ליה מתני' דלא כתב לה
היינו לפי שהתנה עמה: **אתאן לר' יהודה דאמר אחריות טעות סופר הוא רישא ר"מ סיפא ר' יהודה.** אסיפא בלא רישא ה"מ לדקדק
מני ר' רבי מאיר הא אמר אחריות לאו טעות סופר הוא אי רבי יהודה כתב לה שדה שוה מנה צמאתים אמאי חייב והא לרבי יהודה
יכולה למחול אלא דרך הש"ס מדקדק מרישא כל כמה דמני למידק וכענין זה יש צפרק כירה (שם נט:) גזי מעשה ששאו אשאי שצבירא
וצפרק קמא דעירובין (דף טו.) גזי נמאלת שלשה מדות צמחלה. ונע"ע תוספות שנת נט: ד"ה אלא פניו וכו' ומש"ע על הגליון:

עין משפט
נר מצוה

ע"ה א ב מ"י פט"ו מנ'
אחות הלכה טו"ע:
א"ע"ה י"ק קט"ף א וס'
קרב סעי' ז:
ע"ה א מ"י פ"ב שם הל'
ז ב סמך עשין מח
טו"ע"ש שם סמך סט סעיף
ז: ב:

ע"ה ד מ"י פט"ו שם הל'
י סמך שם טו"ע"ש שם
ס"י ק סעיף א:
ע"ה ה מ"י פ"ב שם
הלכה ה ופ"ד שם
הלכה יט סמך שם טו"ע"ש
שם ס"י סט סעיף א:
ע"ה ו מ"י פ"ד שם הלכה
טו"ע"ש שם סמך שם טו"ע"ש
ז שם סמך ע"ה סעיף ו:
פ ז ח מ"י שם הל' יט יט
טו"ע"ש שם סעיף א:
פא ט מ"י שם הל' י ח
סמך שם טו"ע"ש שם
ס"י סט סעיף א:
פב י מ"י שם טו"ע"ש שם
סעיף ג:

פג ב מ"י פ"י שם הל' ז
ופ"י"ז שם הל' ח סמך
שם ולאו"ה פ"ה טו"ע"ש שם
ס"י סט סעיף ט:

תוספות ר"ד

כתובתך ששעה תחבול'
שלא פחתה תנאי ב"ד אלא
אודיק לה שדה שוה מאה
במאתים ולא כתב לה
כל נכסי דאית לי אחראין
לכתובתך נמנא עכשיו
שאנה יכולה לטרוף היום
או למחר אלא אותו השדה
שאנו שוה אלא כן גס זה
לא הועיל לו כלום שכל
נכסיו אחראין לכתובתה.
ואע"ג דלא כתב לה מפני
שהוא תנאי ב"ד שיכתוב
אדם כך כדאמר לקמן
ב"ד פ"ה האשה שמעון בן
שטח חייב שיכתוב כל
אדם לאשתו כל נכסי
לכתובתך. וכוין
שקנת ב"ד הוא אע"פ
שלא כתב לה ככתוב
דמי וזה"ל נמי אם כתב
לה שדה שוה מאתים
לכתובתך כר"י שוה נכסיו
ב"ה ויכול למוכרן ולא
תחזור האשה לעילין לא
עשה כלום. מפני תנאו של
שמעון בן שטח אלא תנא
דמתני' אתא לאשמעינן
רשאי לפרות מאתים וזו
בשום ענין ואם השדה
שוה מאתים ולא פחת
כלום אין אם נשתתב
אורו השדה שורפת משאר
נכסיו. ואע"ג דלא כתב
לכתובתך נמנא עכשיו
בן שטח: ודייק בבמרא
מני מתני' ר"מ היא דאמר
כל הפוחת לכתובה מר'
ולא למנה מן ה"ז בעילת
זנות. פי' ואפילו מחלה
איהי לאו כל כמינה דאי
לא כתב לה שדה שוה
לכתולה ר' יהויא כותבת
לו שתקבלתי ממך ק'.
ולא למנה ק' והיא כותבת
לו התקבלתי ממך ג' וזו
פי' ובמתני' תני שאם
כתב לה שדה שוה ק'
תחת ר' וזו אע"פ שהאשה
תנצית בכך אין מש
במעשיו אלא מתני' דלא
כר"י אימא סיפא כתב
לה שדה שוה ק' תחת
ר' וזו לא כתב לה כל
נכסי דאית לי אחראין
לכתובתך חייב מפני שהוא
תנאי ב"ד. פי' משמע
דבאי ממשעבדי אע"ג
דלא כתב לה שיעבדו
נכסיו. אתאן לר"י דאמר
לדאית ט"ס הוא ואע"ג
דלא כתוב ככתוב דמי

דאי לרי"מ נהי דגביא משום
ס"ל דאחריות לאו ט"ס הוא דתנן
כל דאחריות לא יחייב למלה
דשמו פרוט הוא ומלוה נפל
דאחריות נכסים פי' ששיעבד לו
נפרעים שלא דרין.